

Hồi Ký

“Một Chuyện Tình”

Xóm nhỏ ngày xưa tôi biết em,
Một chiều khi nắng đỏ bên thềm
Em ngồi hong tóc giàn khung cửa
Có con bướm nhỏ lượn kề bên.

Từ ấy tim tôi bỗng rộn ràng
Muốn thành con bướm để bay sang
Ngõ cùng bên ấy, rằng tôi đã
Tương tư hình bóng, trót yêu nàng.

Một chiều sau lẽ, cuối Thánh Đường
Mưa bay giăng kín phủ lầu chuông.
Cầm tay nhau nói qua hơi thở:
Kiếp này xin gởi trọn yêu thương.

Mưa vẫn còn rơi...mưa cứ rơi
Trước bàn thờ Mẹ có hai người,
Dâng lên Thánh Mẫu lời tâm nguyện:
Xin được yêu nhau đến trọn đời.

Ngày ấy, mùa Thu năm sáu hai
Đường tình tiếp nối tháng năm dài.
Sáu tư, xa nàng lên xứ lạnh
Dùi mài kinh sử: chuyện tương lai.

Bốn năm thương nhớ chất đong đầy.
Tình tuy xa cách chẳng nhạt phai.
Mùa Thu sáu tám, trên Cung Thánh:
Tuyên hứa thủy chung suốt cuộc đời.

Dạo ấy quê mình ngập chiến chinh,
Tôi kể nàng nghe một chuyện tình.
Có người con gái sau ngày cưới,
Vĩnh biệt chồng xa giữa đồi sim

Nghe xong nàng bảo: chuyện chúng mình,
Sẽ không hề giống chuyện đồi sim.
Vì em tin Chúa: trong kinh nguyện.
Gìn giữ đôi ta được an bình.

Làm trai tôi phải khoác chiến y.
Chia tay ngắn lệ, khẽ thầm thì,
Vàng trăng xé nuga : người một mảnh.
Anh sẽ đem về lúc viễn quy.

Còn nhớ từng đêm bước hành quân,
Sương khuya mơ ngủ, trăng lung linh.
Nhẹ nhàng không dám lay cành lá.
Sợ làm rơi vỡ nửa vàng trăng.

Chinh chiến đã tàn trong xót xa.
Kẻ thắng người thua cũng một nhà.
Nhưng sao bức hại người buông kiém!!
Có phải Thiên Đàng của quỷ ma??

Lại làm cô phụ khóc chòng xa,
Chăm sóc ba con, một mẹ già.
Đời em lận đận nhiều cay đắng,
Biết đến bao giờ thôi xót xa.

Ngày ấy ta chia nửa vàng trăng,
Chinh chiến mang theo để nhớ nàng.
Vàng trăng xé nửa không còn nữa.
Trời dù không có chỗ treo trăng

Bỗng dung tôi nhớ chuyện đồi sim,
Em nói không như chuyện chúng mình.
Nhưng sao tôi thấy lòng chua xót.
Em sống mà chết lặng trong tim.

Sáu năm dù ngục cũng trôi qua,
Tôi về em đón khéo lệ nhòa,
Nước mắt mừng tủi lăn trên má.
Có lẽ tình mình thôi xót xa.

Chín lăm đưa đến cuộc viễn trình,
Giả từ quê Mẹ, thoát điêu linh.
Ra đi xin hẹn cùng non nước.
Sẽ về, khi đất Mẹ thanh bình.

Bây giờ nhớ lại tháng ngày qua,
Gian nan càng thắm lúc tình già.
NĂM MUỖI NĂM chấn lòng son sắt,
Một khói tình chung EM VỚI TA.

Tháng 09 / 2018
Hàn Sĩ Phan